

Dr. Borbély Ferenc, Pálffy Márton, Kádár József, S. Nagy László, ifj. Biás István, Gyallay Domokos. Mindeniket azonnal vissza is választja s Dr. Borbély István főtitkár javaslatára a választmányi tagok számát 30 helyett 40-ben állapítja meg közgyűlés és megválasztja v. tagoknak: Dr. Csiki Gábor, Gálfalvi Sámuel, Halmágyi Samu, Péter Lajos, Taar Géza és Utó Lajos (kolozsvári) fiait.

Közgyűlés a jövő évi pályatételek kitűzését Elnökségre bízta. Ezzel a gyűlés véget ér.

Kk.

AZ UNITÁRIUS IRODALMI TÁRSASÁG PÁLYATÉTELEI 1924. ÉVRE.

1. Bűnbánati imák a húsvét előtti nagyhét napjaira (reggel és este). Jutalma 100 lei.

2. A túlvilágról való nézetek az 1860 óta nyomtatásban megjelent magyarnyelvű unitárius irodalomban (prédikációkban, imákban, értekezésekben). Jutalma 200 lei.

3. A magyar unitárius egyház történetéből vett tárgyú és szavalásra alkalmas költemény. Jutalma 100 lei.

4. Falusi vallásos összejövetelek alkalmával énekelhető szöveg megzenésítése négyes vegyeskarra, orgonakísérettel ellátva, tekintettel a falusi hanganyagra. Jutalma 200 lei.

A pályaművek 1924 június hó 30-ig küldendők a főtitkárhoz.

A pályaművek idegen kézzel irandók és jeligés levéllel látandók el.

A pályadíjak az 1924. évi közgyűlésen adatnak ki.

Kolozsvár, 1923 dec. 1.

Dr. Ferenczy Géza
főgondnok, igazgató.

Ferencz József
püspök, elnök.

Dr. Borbély István
tanár, főtitkár.

KÜLÖNFÉLÉK.

Olvasóinknak és munkatársainknak kellemes karácsonyi ünnepet s boldog új évet kíván a Szerkesztőség,

Emlékezés. 1579-nek egy őszrehajló ködös, borongós napján Déva várának egyik nedvesfalú hideg cellájában egy őszhajú, megrokkant-testű ember ül búrahajtott fejjel rideg szalmazsákján. Homlokán a kor és szenvedések mély barázdát hagytak s arcát a tépelődések keserű kérdései mélabús, fájdalmas árnyalattal sötétítették meg. Szemei révedezve tévednek a szűk cella egyik pontjáról a másikra s nyugalmat nem találva sehol, könnyek homályosítják el szemét, hogy azok cseppjeinek csillogó gyöngyén át más színezetet kapjon az elhagyatottság, elzártság szomorú tanyája. A szűk cella, mintha csak a szabad szellemű nagy próféta gondolatainak szűkebb körbe való terelését akarná szimbolizálni, mélyen hallgat, nem akarva megzavarni az emlékeibe mélyedt nagy ember csendes elmélkedését.

Ime hová jutott. A szabadvizsgálódás, szabadgondolkozás és szabadigehirdetés diadalmas mezei helyett a tömlöc szűk cellájába, sivár rabságába. Már nem hirdetheti élő szóval az igazságot, már nem emelheti fel szavát isten-egysége mellett; hideg, nedves kőfalak közt csak elmélkedhetik csendesen magában; csak terveket szőhet vallása sorsáról, de hang hiába hagyja el ajkát, szavak hiába fakadnak fel lelke mélységéből, nincsen aki hallja, nincsen aki értse, nincsen aki higgye.

Régi idők képe, régi tervek roncsa nem fakaszt már mosolyt halavány arcára, sőt reménysege is, mely Istenhez köti, s mely diadalmas napjaiban oly kápráztató színben tüntette fel lelki szeme előtt vallása jövőjét, napról-napra lankadtabban táplálja bánatlakta lelkét, erőtelen testét.

Azonban el nem csügged teljesen, hite — mely az egy igaz Istenhez fűzte, — kihez csak hosszas tapasztalatok során, nagy idő után jutott el — él most is lelkében. Hiszi, hogy az igazság, jóság szerető Istene nem hagyja az igaz eszmét nyomtalan elveszni, nem engedi, hogy az „Erőszak” legyen az igazság mérlege s a „Gonosz” intézze a lélek dolgait.

Nem. Az igazságot nem lehet elnyomni, mert az Istentől ered, s mindég élve örökkön hirdeti az igaztaláló halhatatlan nevét.

Az őszhajú ember feláll rozoga ágyáról s tétova léptekkel a falig vánszorog. Érti, hogy ereje lassankint elhagyja s karja, teste gyöngül; érzi, hogy a halál már nincs messze tőle. Lelke